ZA KAŽDOU CENU MUSÍ ZASTAVIT VRAHA

SVATYNĚ

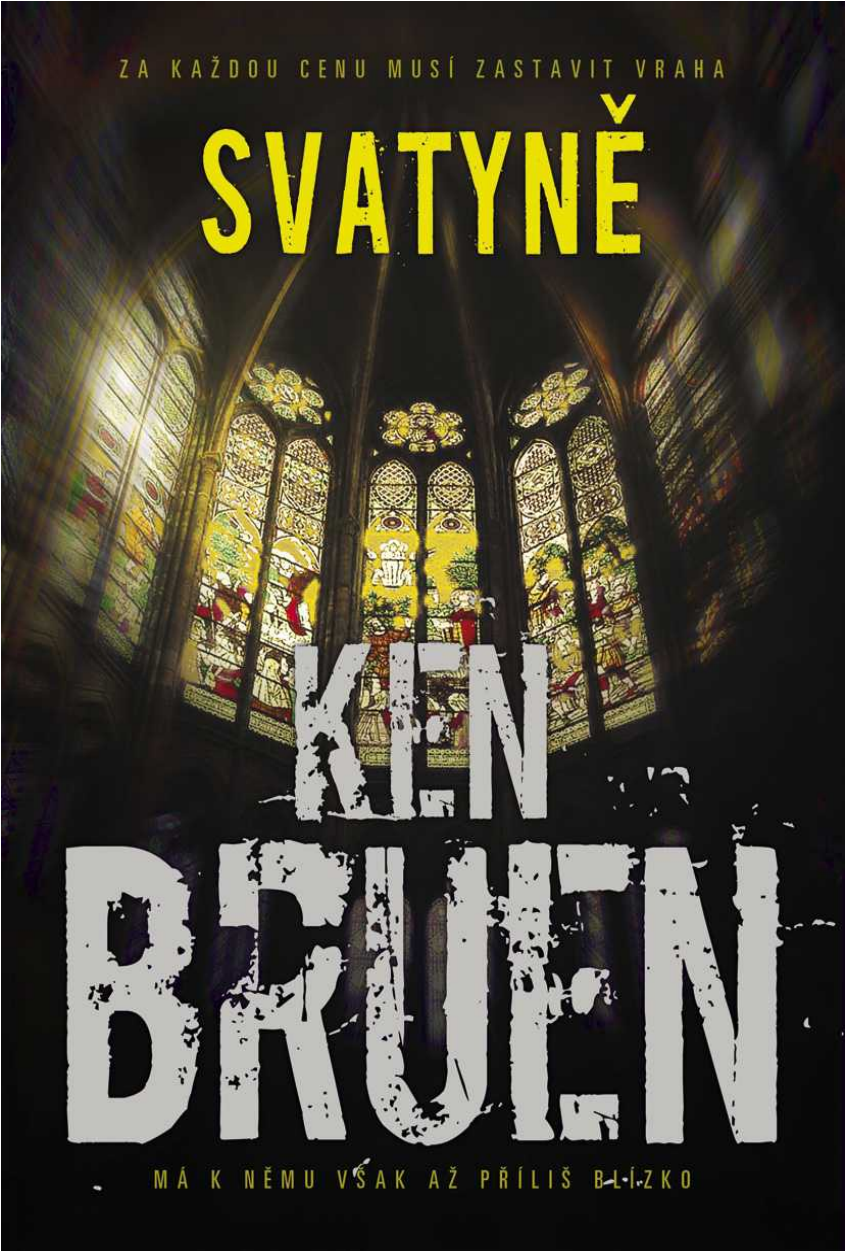

KEN BRUEN

MÁ K NĚMU VŠAK AŽ PŘÍLIŠ BLÍZKO

SVATYNĚ

KEN BRUEN

SVATYNĚ

Přeložil Tomáš Jeník

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2008 Ken Bruen
All rights reserved.

Z anglického originálu *Sanctuary*
(First published by Transworld Ireland, Great Britain, 2008)
přeložil © 2013 Tomáš Jeník
Redakce textu: Robert Kubánek
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencl

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-913-7

Pro Lou Boxera
M. D.
Ducha Davida Goodise
Franka Callinana, který mi vrátil víru v právníky
a
Jaye a Lisu Bolickovy, opravdové renegáty
S absolutním obdivem

„Jsem přesvědčena, že by nikdo na světě neměl být šťastnější než jeptiška.“

Madam Laurentia McLachlan, benediktýnka

První část

„Všechno, co ji čekalo, mělo – aspoň prozatím – přijít svým vlastním nádherným tempem. Vychutná si každou minutu a dá událostem volný průběh, aby se odvíjely tak pomalu, jak si bude přát.“

Cathi Unsworth, *The Singer*

1

Požehnání

Vážený pane Taylore,
omluvte, prosím, tu formálnost. Později přejdeme k méně oficiálnímu tónu. Tady je můj „nákupní“ seznam – vím, že máte seznamy rád:

Dva gardisté
jedna jeptiška
jeden soudce
a, želbohu, jedno dítě.

Poslední položka je tragická, avšak nevyhnutelná a v žádném případě o ní nelze diskutovat.

Ale to vy už znáte – totiž smrt dítěte.

Seznam se už začal naplňovat: viz gardista Flynn, zesnulý před dvěma dny.

Jen Vy doopravdy pochopíte mé poslání.

Budete mým svědkem.

S požehnáním

Benedictus

2

Most vzdechů

Stál jsem na mostě proti Spanish Arch v centru Galwaye, lilo jako z konve a já byl promočenej na kost. Byl jsem durch, ačkoliv jsem měl na sobě nepromokavej kabát, položku 8234 z mý někdejší gardistický výbavy, a čepici vraženou do čela. A přemejšlel jsem.

Panebože, kéž bych jednou dokázal přestat přemejšlet.

Měl jsem bejt v Americe – nebo ještě líp někde dole v Mexiku, válet se na pláži, myslet na studený pivo a kdo ví, třeba i na nějakou seňoritu? Rozhodně jsem měl prachy. Jo, prodal jsem byt, seděl jsem na kufru a čekal na taxík na letiště. Pak zazvonil telefon.

Ještě teď si nadávám, že jsem ho zved.

Ridge, irsky Ni Iomaire, gardistka a dlouholetá partnerka ve zvláštním vztahu plným nepřátelství, měla za sebou testy na rakovinu prsu. Bála se, což bylo něco, čemu se nikdy dřív nepoddala, a já se bál taky, o ni. Byl Boží paradox, že jediná ženská, kterou jsem dokázal udržet ve svým životě, byla lesba.

Dal jsem si sluchátko k uchu a ozvalo se jediný slovo.

„Zhoubnej."

Existuje nějaký hrozivější, pochmurnější slovo?

Vzpomínám si na historku o tom, jak Joyce zuřivě trhal slovník a Nora Barnaclová se ho zeptala: „Není v něm pro tebe dost slov?“ A on jí odpověděl: „Je, ale nejsou to ta správná.“

Jakej je vhodnej výraz pro rozsudek smrti?

Tak jsem zůstal.

A každej den jsem toho litoval.

Lítost, to je moje parádní disciplína. Když nic, věnuju se jí hodně často.

Ridge vzali pravý prso a teď měla za sebou dva měsíce rekonvalescence.

Jak se z tohohle může ženská oklepat?

Pustili ji ze špitálu a doma nabírala síly, jestli se teda dá mluvit o nabírání sil, když sedíte v křesle, posloucháte ukňouranou hudbu, ke který se rovnou přibalujou žiletky, a chlastáte.

Jo, Ridge chlastá. Celý roky mi dávala čočku za to, že piju, a teď sama klesala do hlubin týhle propasti.

Snažil jsem se za ní chodit co nejčastějc, abych se mrknul, jak se jí vede, a nejdřív byla flaška suchýho sherry na krbový římse, pak se přesunula na konferenční stolek, pokaždý byla o něco blíž po ruce, až ji nahradila vodka.

Ze začátku jsem to přecházel, hlavně proto, že mě probodávala pohledem a chtěla, abych o tom začal.

Což jsem neudělal.

Ale nakonec, jedno sychravý studený pondělí, seděla na opěradle křesla v noční košili, před sebou skoro prázdnou lahev, a to ještě nebylo ani poledne.

„Měla by sis na to svinstvo dávat bacha, připlíží se, ani nevíš jak,“ prohlásil jsem.

„Tak tohle je k nezaplacení. Poslední z opravdových alkáčů mi říká, abych si dávala *bacha*?“ Zvedla se, přešla ke komodě,

vyndala balíček cigaret, otočila se a bez špetky studu si jednu zapálila a vyfoukla kouř mým směrem.

Kouření? Další hůl, kterou mě celý léta mydlila po hlavě.

Pořád jsem nosil náplasti a nezapálil si už pěkně dlouho. Jazyk jejího těla naznačoval, že je připravená na válku.

Trpělivost nikdy nepatřila mezi moje nejsilnější stránky. „Mám ti sehnat nějakej koks?" zeptal jsem se. „Pak bys měla moje starý zlozvyky komplet."

Přivřela oči na dvě štěrbiny plný vzteku. „Myslím, že mi bude ještě chvíli trvat, než tě doženu, Jacku. Vždyť kolik lidí skončilo kvůli tobě na hřbitově?"

Bodlo mě to do břicha jako kudla. Měla pravdu.

Když viděla moji reakci, zaváhala. „Promiň," pokusila se, „to bylo nefér. Nechtěla jsem…"

Dovolil jsem, aby jí to jen tak prošlo? Ale hovno. „Ale jo, přesně tos chtěla, a jestli budeš takhle pokračovat, brzo se k nim připojíš."

Prásknul jsem při odchodu za sebou dětinsky dveřma?

To se vsaďte.

Pajdal jsem po ulici, připravenej někoho sejmout, seřídil jsem si naslouchátko, a pak ho vypnul. Na jeden den jsem toho slyšel už dost.

Naslouchátko, kulhání, říkáte si, jak jsem na tom byl?

Zkuste hádat.

Kulhání byl následek nakládačky pálkou na hurling a přestával jsem slyšet na jedno ucho. „Utrpěl jste někdy ránu do hlavy?" zeptal se mě specialista. Kde mám začít?

Ale zpátky na most.

Viděl jsem svý milovaný labutě, ty elegantní ptáky. Sledovat, jak plujou po vodě, to byla čirá poezie. V dálce jsem viděl Atlantik a kousek za ním byla má zaslíbená země, Amerika.

Samozřejmě Spanish Arch. Zatím nedotčenej vstup na Long Walk a brána k Atlantiku. Původně dohlížel na Claddagh, starou rybářskou vesnici – a jak se říká, že „věk mu na přitažlivosti neubral“, tak to na něj perfektně sedělo. Nad klenbou seděla Panna Maria jako ztělesnění ztracenejch iluzí.

Přemejšlel jsem o dopisu, kterej jsem dostal.

Dorazil asi před tejdnem a obsahoval seznam lidí, který se pisatel chystal zabít: gardisti, jeptiška, soudce a nejděsivější ze všeho, dítě. Hlavou mi táhla hromada otázek. Kde vzal ten šílenec moji adresu? Budu se na to muset podívat, dělalo mi to starosti, nejen ten znepokojující dopis, ale i to, že ten cvok věděl, kde bydlím. Měl bych si nechat vyměnit zámky? Říct, že mě tohle trápilo, by byl silnej eufemismus.

Zavolal jsem na poštu chlápkovi jménem Sean. Před časem jsem pro něj něco udělal a on mi slíbil: „Kdybys někdy něco potřeboval, zavolej.“

Byl jako vždycky milej. „Jacku, můžu ti nějak pomoct?“ zeptal se preventivně.

„Nedávno jsem se přestěhoval a dostal jsem dopis od někoho, koho neznám,“ vysvětlil jsem mu. „Jak se něco takovýho stane?“

Zasmál se. „To je ta nejjednodušší věc na světě, kámo. Žijeme ve světě, kde jsou informace snadno dostupný. Nejenom tvoje adresa – když budeš sledovat zprávy, zjistíš, že si v dnešní době dokážou najít číslo tvýho bankovního účtu, tvoji bonitu, cokoliv.“

Ježíši, to bylo děsivý, a taky jsem mu to řek.

Udělal zvuk, kterej znamenal: *To mi povídej*. „A teď si představ, že děláš na poště,“ vyzval mě. „Spousta lidí, kteří udělají stejnou zkušenost jako ty, si myslí, že za to můžeme my. Ale trochu tvoje obavy zmírním, ať z toho nemáš tak těžkou hlavu, Jacku.“

Fakt jsem si chtěl poslechnout, jak toho chce dosáhnout.

„Upřímně, jsi dost známý," pokračoval, „všechny ty záležitosti s cikány, magdalénskými prádelnami a knězem, prostě všichni tě znají. Jak těžké by bylo tě sledovat k tvému bytu? Nejsi zrovna neviditelný."

Tohle mi mělo pomoct?

„Díky, Seane," opáčil jsem. „Vážím si toho."

„Rád jsem ti pomohl. Prostě s tím nalož jako s reklamou – kašli na to."

Jo, jasně.

Přísahal jsem si, že už nikdy nebudu nic vyšetřovat, ale tohle bylo osobní, nebo to aspoň naznačoval ten magor, co mi psal. Měl jsem pár možností.

Moh jsem to prostě ignorovat, nebo…

Tohle *nebo* bylo mým životním prokletím.

Hned ráno jsem si prověřoval toho gardistu – a gardista Flynn zemřel při dopravní nehodě, od který viník ujel, před víc než tejdnem. Autor dopisu moh využít jeho smrti, aby mě nalákal do nějaký zvrhlý hry, ale instinkt mi napovídal, že to tak není. Přes Seanovo uklidňování, viselo to, že Benedictus věděl, kde žiju, nade mnou jako zlověstnej mrak.

Furt jsem ještě zíral do vody. „Ježíši, tak buď skočte, nebo se ostatním nepleťte do cesty," zavrčel na mě chlap, co mě míjel.

Asi nedělal pro samaritány.

3

Požehnej tomuto skromnému příbytku

Usoudil jsem se, že bych s tím dopisem měl něco dělat, a představa, co mě čeká, mě vyděsila.

Zamlada v gardě byl Clancy můj nejlepší kámoš. Mě vyrazili, on se dostal na samotnej vrchol a teď z něj byl náčelník. Znali jsme se už strašně dlouho. Za ty roky se několikrát stalo, že kvůli mý roli v některejch případech vypadal blbě, a rozhod se mi to vrátit. Z našeho někdejšího kamarádství se stalo hořký nepřátelství. Nenáviděl mě až za hrob a měl mě za ožralu a ztroskotance – umíte si to představit. A fakt, že jsem vyřešil pár případů, který dal on k ledu, to jenom zhoršoval.

Pronajal jsem si malej byt na Dominic Street. Říkal jsem si, že je to jenom dočasný. Až se Ridge zase postaví na nohy, vyrazím do Ameriky. Bylo to tam prťavý, jen obejvák a ložnice, a stálo to balík, jako všechno v našem novým drahým městě. Někdo tu kdysi uvařil hromadu kari a byt byl po něm pořád cejtit. Měl jsem jednolůžko, deset knížek, jo, deset, jeden gauč, jednu konvici a za papundeklovým výklenkem cosi, co se dalo považovat za sprchu.

Jo, a abych nezapomněl, přenosnou černobílou televizi,

který se v jednom kuse klepal obraz – asi jako celej můj zatracenej život.

Ráno nato jsem začal kejchat. Zdá se, že když prostojíte pár hodin v lijáku na mostě, nebudete zrovna ztělesněním dokonalýho zdraví.

Oblíknul jsem si svůj jedinej oblek, košili, která byla spíš šedivá než bílá, galwayskou kravatu a boty značky Timberland, který jsem si koupil na cestu do Ameriky. V Mexiku by mi určitě přišly vhod. Dal jsem si kafe – černý, protože jsem zapomněl koupit mlíko. Chutnalo stejně hořce, jako jsem se cejtil. Zhluboka jsem se nadechnul a vyrazil ven.

Aspoň že přestalo pršet; a cosi, co mohlo bejt slunce, se snažilo prodrat na scénu.

Neúspěšně.

V mým domě bylo šest bytů a já potkal zatím jedinýho souseda, šíleně teatrálního gaye, kterej rád provokoval. Jmenoval se, nebo to aspoň tvrdil, Albert. „Nebo mi můžeš říkat Zlato, kdybys chtěl, chlapáku."

Kde je, krucinál, pořád beru? Jako bych měl na čele neonovej poutač s nápisem: „Cvoci všeho druhu, postavte se do řady!"

A oni to dělali.

Táhlo mu na čtyřicet, byl vychrtlej jako anorektik, vždycky celej v černým, s nejhorší přehazovačkou, jakou jsem kdy viděl.

Zrovna odcházel ze svýho bytu a byl, samozřejmě, celej v černým. „Panebože!" vykřiknul v předstíraný hrůze, když uviděl moje černý sako. „Jeden z nás to bude muset svlíknout."

Snažil jsem se klidit, jak rychle to jen šlo. „Na to, abych se ze mě stal homosexuál, je už trochu pozdě," prohlásil jsem.

Chvíli mu to trvalo, a pak mě pobaveně bouchnul do ruky.

To jsem si užil.

„No teda," zašveholil, „ty jsi ale šibal."

Existuje na to nějaká odpověď? Jako vážně.

„Jacku," pokračoval, „nebude ti vadit, když ti budu říkat Jacku? Pořádám v pátek malé *soirée* a byl bych fakt nadšený, kdybys přišel. Není to nic nóbl, prostě jen přines sebe a hromadu alkoholu nebo drog. Ne, dělám si srandu – ale drogy přines."

Zpražil jsem ho pohledem. Mluvil takovým tím novým módním pseudoamerickým dialektem, svinsky otravná záležitost, to vám povím. „Odkud jsi?" zeptal jsem se.

Na chvíli se odmlčel. „Nejsme snad všichni obyvateli *le monde*, drahoušku?" opáčil. „Ale když to musíš vědět a budeš přísahat, že to nepovíš živé duši, jsem z Corku."

Skoro bych se vsadil, že v Corku se *soirée* běžně neříká, ale Irsko se měnilo tak rychle, že s tím možná začli. „A hrával jsi hurling?" chtěl jsem vědět.

Nejlepší hurlingový hráči pocházeli z Corku. Rodili se s pálkama na hurling v ruce.

Nepobavilo ho to. „Ale jdi."

„Domluvíme se takhle," oznámil jsem mu. „Mám tady v tý svý prašivý díře hurlingovou pálku, a jestli mě ještě někdy takhle láskyplně otituluješ, dám ti rychlokurz herních pravidel."

Na chvíli znejistěl a chvíli mu trvalo, než se oklepal. „Ty hrubiáne. Musím pádit. Nezapomeň na Velký pátek."

„Nepařím," houknul jsem za ním.

„Nikdy není pozdě začít," zavolal přes rameno, „ani pro chlapa v důchodovém věku jako ty."

Trefa.

4

Krev nevinných

Vrah si upřeně prohlížel koláž na zdi.

Visely tam fotografie dvou gardistů, jeptišky, soudce, malého dítěte a nad nimi velká fotka Jacka Taylora. Nad tím vším se vinul nápis **Požehnání** vyvedený gotickým písmem. Na malém stolku pod výstavkou stálo šest svíček. Jedna z nich byla sfouknutá.

„První by měl být poslední," prohlásil vrah směrem k fotce Taylora. Vrah tenhle malý detail v dopise vynechal, chtěl, aby to bylo překvapení.

„Sanctus."

Zabij Taylora.

Vrah vzal ze stolu dlouhý zahnutý nůž a udělal si jím hlubokou, dlouhou ránu na pravém předloktí. Bolest se dostavila téměř okamžitě, a když se tak stalo, vydal ze sebe v mučivé rozkoši hluboké *áách*.

„Krev nevinných," zašeptal.

5

Mertonovská mánie

Nezavolal jsem, abych si předem domluvil schůzku s náčelníkem Clancym – odpálkoval by mě, tak jsem to zkusil z voleje. Neměl jsem to daleko. Gardistická stanice stála na horním konci Dominic Street a cedule pověšená na protější straně nad řekou hlásala: „Nejdřív volejte samaritány!"

A co jako?

Když vám nepomůžou, můžete skočit do řeky?

Na stanici vládnul celkem klid a mladej gardista za přepážkou mě díkybohu neznal. Zeptal jsem se, jestli můžu za šéfem. Chtěl znát důvod mojí návštěvy a moje jméno. Sdělil jsem mu ho a dodal jsem, že je to „osobní".

Vyzval mě, abych se posadil, a zvednul telefon.

Jeho výraz se měnil, jak poslouchal, a já věděl, že dostává rychlokurz o tom, co jsem zač. Zavolal mě zpátky. „Má jednání," oznámil mi příkře. „Bude mít volno nejdřív za dvě hodiny."

Povídám, že počkám.

Podobný kecy jsem čekal, takže jsem si s sebou vzal knížku, *Sekulární deník Thomase Mertona*.

Merton a pinta piva tvořily léta základ mýho jídelníčku, dokud jsem v tuhle kombinaci neztratil důvěru – a pivo ji potom neztratilo ve mě. Řek bych, že to byl oboustranně férovej přístup. Teď jsem se k Mertonovi snažil znova najít cestu. Namátkou jsem knihu otevřel a narazil na tohle:

„Četl jsem Williama Saroyana, když jsem byl tak unavený, že jsem neměl chuť číst vážné věci."

Ježíši, na vážný věci jsem byl fakt dost unavenej.

Ponořil jsem se do Mertonova popisu Harlemu natolik, že mi skoro nepřišlo, že utekly tři hodiny.

Skoro.

Na stanici to začínalo žít, fronta cizinců se sháněla po řidičákách, pasech… po pomoci. Z jejich chování vyzařoval strach a poraženectví.

Vítejte v zemi tisícerýho vítání.

Dva statný policajti vláčeli ožralu, kterej vykřikoval: „Kerry vyhraje ligu!" Jak se ho snažili dotáhnout k celám, všimnul si mě. „Já tě znám," ječel. „Seš vochlasta."

Nereagoval jsem.

Jeden z policajtů mu dal ránu do hlavy a chlap sklapnul. Cizinci se tvářili, že to neviděj; pravidla hry se učili rychle.

Mladej gardista mě nakonec zavolal. „Může se s vámi sejít," oznámil mi. S úšklebkem dodal: „Omlouvám se za to čekání."

Jasně.

Se zabzučením mi otevřel dveře do Clancyho kanceláře. Byla dokonce ještě větší, než jsem si ji pamatoval, a plná povznášejících vyznamenání, citátů a ocenění. Měl na sobě veškerou parádu, uniformu, frčky. Přibral snad metrák, vypadal jako macatej Buddha v uniformě, ovšem dost nevyrovnanej. Na masivním stole se válela hromada spisů a jeho fotka – nejspíš s manželkou a synem. Před stolem stála dřevěná židle, podíval jsem se na ni.

„Neobtěžuj se, nebudeš tu dost dlouho na to, aby sis ohřál zadek," sdělil mi.

„Taky tě rád vidím, náčelníku."

„Hochu, nezkoušej na mě žádný vtípky," štěknul po mně, „ve vteřině tě odtud vypakuju. Myslel jsem, žes odtáhnul do Ameriky a konečně jsme se tě zbavili."

Věnoval jsem mu svůj nejlepší úsměv. Měl jsem fantastický zuby, stály mě balík – po tom, co mě jeden chlápek železnou tyčí připravil o ty starý. „Něco mi do toho vlezlo."

Opřel se v křesle a prohlídnul si mě od hlavy k patě. „Naslouchátko!" prohlásil pak. „Nezdá se, že bys s ním slyšel výrazně líp. Co chceš? A zkraťto."

Řek jsem mu o tom dopisu, ukázal mu ho.

Zasmál se, ani vřele, ani pobaveně. „To sis napsal sám, Taylore?" zeptal se.

Počítal jsem do deseti. „Gardistu Flynna zabili, přesně jak se tu píše," povídám.

Hodil mi dopis zpátky. „Nešťastná nehoda, od který viník ujel. Na tohle plejtváš mým časem?"

Snažil jsem se vybavit si dobu, kdy jsme byli přátelé, ale bylo to už tak dávno. „Neprověříš to aspoň?" chtěl jsem vědět.

Zvednul se. Přestože ztloustnul, působil pořád impozantně. Nepřátelství z něj přímo odkapávalo. „Máme na starost důležitý věci, kterým se musíme věnovat, ne tenhle nesmysl," zavrčel. „Dej na moji radu, Taylore. Ztraťse do Ameriky nebo kamkoliv jinam, tebe v tomhle městě, v mým městě, nic dobrýho nečeká."